

Arrest

nr. 341 109 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 15 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en aan wie internationale bescherming werd verleend in Italië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 11 februari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker in maart 2019 de vluchtelingenstatus toegekend in Italië en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder, zoals zijn Italiaanse

verblijfsvergunning die tot 19 februari 2024 geldig was (verklaring DVZ, pt. 23; NPO, p. 3; map met documenten, stuk 1).

Een eerdere beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek wegens internationale bescherming in een andere EU lidstaat, werd door de Raad op 19 december 2024 bij arrest nr. 318 969 vernietigd. In zijn arrest stelt de Raad vast dat de verwerende partij voor het nemen van haar beslissing had nagelaten om rekening te houden met de objectieve landeninformatie. Tevens wordt erop gewezen dat de beslissing in hoofde van verzoekers in België geboren zoon, die geen beschermingsstatus heeft in Italië of Spanje (waar zijn moeder internationale bescherming heeft verkregen) door de Raad werd vernietigd.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de beschikbare landeninformatie bijgebracht door beide partijen, waaronder het AIDA rapport “Country Report: Italy. Update 2023” van juli 2024 waarin in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekers hun verzoeken te beoordelen, waarbij het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

5. Verzoeker, een vijfenveertigjarige man, maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Italië. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Waar aangenomen wordt dat de situatie in Syrië verzoeker zwaar geraakt heeft, kan echter niet blijken dat verzoekers zorgen belangrijke negatieve gevolgen zou hebben op het vlak van zelfredzaamheid en autonomie. Er liggen evenmin medische of psychologische documenten voor die hiervan getuigen.

Wat betreft de medische stukken en verslagen over de situatie van zijn in België geboren zoon waaruit blijkt dat hij specifieke zorgnoden heeft en opgevolgd wordt door een psycholoog (stukken 3 en 4 gevoegd aan het verzoekschrift), oordeelt de Raad dat deze in casu niet relevant zijn daar ze geen betrekking op de specifieke situatie van verzoeker en maar enkel op die van zijn zoon, wiens beschermingsverzoek nog hangende is bij het CGVS en wordt onderzocht ten aanzien van Syrië. Hetzelfde geldt waar verzoeker in zijn verzoekschrift erop wijst dat zijn echtgenote, die in Spanje internationale bescherming verkregen heeft, zwanger is. Er kan overigens niet blijken dat deze elementen belangrijke negatieve gevolgen hebben op verzoeker op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat deze situatie de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Italië onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk zal maken in geval van terugkeer.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Italië, of waardoor hij bij terugkeer naar Italië een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. De Raad herinnert eraan dat verzoeker op in maart 2019 de vluchtelingenstatus werd toegekend en hij een verblijfsvergunning verkreeg door de Italiaanse autoriteiten.

Waar verzoeker zich de vraag stelt of hij heden nog steeds internationale bescherming geniet in Italië, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Uit het enkele feit dat hij in 2019 Italië heeft verlaten, kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou gesteld kunnen worden aan zijn beschermingsstatuut omwille van zijn afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Gelet op het bovenstaande, kan met reden aangenomen worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Italië nog steeds geldig is.

In het licht hiervan stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat het hernieuwen en/of verlengen van zijn intussen vervallen verblijfsdocumenten, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Hij brengt geen op zijn persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat hij zijn Italiaanse verblijfsvergunning, en/of andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen.

7. Uit de gedragingen van verzoeker blijkt verder dat hij geenszins de intentie had om in Italië een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt immers dat hij reeds de dag dat hij er de vluchtelingenstatus verkreeg, Italië verliet en hij reeds van bij het begin van plan was naar België te komen: "Nee ik wilde direct vertrekken. Ik was van plan naar BE te komen" (NPO, p. 8, 10).

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Italië werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Italië een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op het feit dat hij onmiddellijk na de toekenning van internationale bescherming Italië verliet, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Italië. Zo kan uit zijn verklaringen niet blijken dat verzoeker Italiaanse overheidsdiensten of organisaties contacteerde om hem bij te staan in zijn zoektocht naar werk en huisvesting. Verder moet worden benadrukt dat hij in die korte tijd dat hij in Italië verbleef, bij zijn vader woonde (NPO, p. 9).

Nu verzoeker eerder zeer beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en Italië al onmiddellijk verliet na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Italië, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Italië en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd. Verzoeker toont verder evenmin aan dat hij werd geconfronteerd met arbeidsmarktmoelijkheden die niet eveneens gelden voor Italiaanse burgers.

Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Italië te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Italië een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

8. Verzoeker wijst er voorts op dat geen abstractie kan worden gemaakt van het gegeven dat hij een minderjarige zoon heeft die in 2021 in België geboren werd.

In de bestreden beslissing werd reeds rekening gehouden met de geboorte van het jongste kind in België. Er werd daarbij besloten om het beschermingsverzoek van het jongste kind afzonderlijk te behandelen, aangezien het geen bescherming kreeg elders in Europa. Dat dit kind geen beschermingsstatus heeft in Italië (of Spanje waar zijn moeder er internationale bescherming verkregen heeft) en dus ook geen rechten als statushouder aldaar kan laten gelden, wordt bijgevolg niet betwist. Verzoeker toont evenwel met zijn betoog niet in concreto aan op welke wijze dit gegeven afbreuk doet aan de hogervermelde vaststelling dat hij niet aantoonde dat hij zijn rechten en voordelen als statushouder in Italië niet (meer) kunnen laten gelden en dat hij bij terugkeer naar dat land in een situatie van materiële deprivatie zou terechtkomen. Er blijkt niet dat hierdoor sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die het verzoeker dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest. Dat het jongste kind geen beschermingsstatus heeft in Italië, neemt verder niet weg dat verzoeker zelf wel degelijk beschikt over rechten en voordelen als statushouder in Italië. Er wordt niet aangetoond dat de geboorte van zijn jongste kind in België, dat geen beschermingsstatus in Italië heeft, de uitoefening van

verzoekers rechten en voordelen in dat land zou verhinderen of dat zijn rechten als statushouder hierdoor niet zou worden geëerbiedigd.

Waar verzoeker aanvoert dat de eenheid van het gezin verbroken wordt, herinnert de Raad eraan dat de bestreden beslissing geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing inhoudt noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker van zijn jongste kind wordt gescheiden. Nergens wordt gesteld dat hij zijn jongste kind moet achterlaten of dat het jongste kind België moet verlaten. Voorts toont verzoeker niet aan dat hij zijn gezinsleven niet in Italië zou kunnen voortzetten. Eventuele verschillen in de wetgeving op dit punt tussen Italië en België bereiken als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Bovendien toont verzoeker evenmin aan dat hij als persoon die internationale bescherming geniet in Italië in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien hij meent dat zijn recht op privé-en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM door deze beperkingen geschonden zouden zijn. Tenslotte herinnert de Raad er aan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden.

9. Verzoeker maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Italië zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Italië, wegens de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Italië en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

10. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Italië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Syrië niet dienstig.

Om diezelfde reden is een verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland (GK), waarbij duiding wordt gegeven bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat om, wanneer zij het verzoek ten gronde onderzoekt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat waarbij de verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend, evenmin dienstig.

11. Waar verzoeker nog aanklaagt dat hij sinds oktober 2022 niet meer gehoord werd door de verwerende partij, wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet meer heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Waar verzoeker tevens betreurt dat de verwerende partij hem nooit heeft geconfronteerd met de landeninformatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, wijst de Raad erop dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal ertoe verplicht de verzoeker om internationale bescherming attent te maken op of te confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, behalve wat betreft het vaststellen van tegenstrijdigheden, en hij de verzoeker opnieuw moet uitnodigen voor een persoonlijk onderhoud om hierover zijn opmerkingen te formuleren.

Los daarvan wijst Raad erop dat verzoeker de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot deze documenten, maar in casu niet heeft overtuigd.

12. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 17 oktober 2025 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

“Op uitdrukkelijk verzoek van beide verzoekende partijen worden de zaken 333 311 en 333 314 (volgnr. 4) gezamenlijk opgeroepen en gezamenlijk behandeld.

Tolk 1492 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands in beide zaken.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. Verzoekers' advocaat stelt dat hun situatie uitzonderlijk is, zowel op procedureel als humanitair vlak. Zij legt een aanvullende nota neer, vergezeld van een medisch-psychologisch verslag betreffende verzoekers' zoon [I.]. De voorzitter wijst erop dat dit verslag reeds werd gevalideerd op 30 september 2025, zodat het eerder kon worden neergelegd, waarop de advocaat repliceert dat zij het pas enkele dagen voor de terechtzitting in haar bezit heeft gekregen. Zij zet verzoekers' huidige situatie uiteen: verzoeker heeft bescherming gekregen in Italië en thans ligt voor hem een eerste verzoek om internationale bescherming in België voor en bij verzoekster gaat het om een tweede beschermings-verzoek in België, nadat zij bescherming heeft verkregen in Spanje. Verzoekster is in België samen toegekomen met haar ouders, die inmiddels zijn teruggekeerd naar Spanje. Het zal voor hen onmogelijk zijn om een gezinsleven te leiden in Spanje en Italië, aangezien verzoeker niet beschikt over een verblijfsstatus voor Spanje en verzoekster niet over een status voor Italië en zij inmiddels twee gemeenschappelijke kinderen hebben die in België zijn geboren. Daarnaast zorgt de medisch-psychologische toestand van voormelde zoon [I.] – geboren in België en voor wie een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming werd ingediend dat nog in behandeling is – voor een bijkomende kwetsbaarheid in hunnen hoofde. Al kort na de geboorte werd vastgesteld dat deze zoon geen normale ontwikkeling vertoonde, maar er werd geen definitieve diagnose gesteld aangezien hij daarvoor nog te jong is. Alle indicaties wijzen echter in de richting van autisme, maar een definitieve diagnose hiervoor is pas mogelijk rond de leeftijd van tien jaar. Bijgevolg is de situatie van het

gezin heden volledig anders en kan niet langer worden gesteld dat een gezinsleven in een ander land mogelijk zou zijn. Er kan ook niet worden volgehouden dat de problemen van [I.] alleen hemzelf betreffen; deze maken integendeel ook verzoekers als ouders bijzonder kwetsbaar. Hun kind luistert niet en heeft geregeld woedeaanvallen, wat maakt dat het voor verzoekers een fulltime job is om hem te begeleiden en op te voeden. Voor een autistisch kind is het van belang dat het een zekere routine kan volgen en wanneer deze routine wordt doorbroken is dat rampzalig, wat in België al is gebleken toen het gezin vanuit een eerste opvanglocatie moest verhuizen naar een woning in Herent. Daarnaast heeft ook de geboorte van hun jongste kind, thans zes maanden oud, de routine van hun zoon [I.] doorbroken en is dit een nieuw element waarmee rekening moet worden gehouden. In België wordt verzoekers' zoon "collectief opgevolgd", waarbij verzoekers als ouders intensief worden betrokken, en het is niet duidelijk of in Italië of Spanje een opvolging van hetzelfde niveau beschikbaar zal zijn. Verder is hun zoon inmiddels gewend aan de Nederlandse taal, hoewel hij deze ondanks zijn leeftijd nauwelijks spreekt, en zal hij in Spanje of Italië minstens opnieuw aan de plaatselijke taal moeten wennen. Verzoekers erkennen dat de problemen van hun zoon in eerste instantie dit kind zelf betreffen, maar herhalen dat deze ook voor hen een bijzondere kwetsbaarheid met zich meebrengen. Wanneer zij hun verblijf in Spanje of Italië willen verlengen moeten zij, zo dit al mogelijk zou zijn, een hele reeks obstakels overwinnen. Dit zal maanden in beslag nemen, periode tijdens dewelke hun zoon zal blijven verstoken van de nodige zorg. Verzoekers besluiten dat de bescherming die hen werd verleend in Italië en Spanje geenszins effectief is en vragen de Raad om de bijzondere kwetsbaarheid in hunnen hoofde te erkennen. Verder bevroegd, licht verzoeker toe dat hij ook nog twee oudere zonen heeft: de oudste zoon werd in België erkend als vluchteling en de jongste, nog minderjarige zoon is hier ongeveer acht maanden geleden toegekomen vanuit Turkije. Zijn verzoek om internationale bescherming is thans nog in behandeling, zodat zij momenteel in België twee familieleden hebben die nog in de asielpcedure zitten. In België verblijven verzoekers thans in een woning van het OCMW. Verzoekster wijst er nog op dat de problemen van hun zoon [I.] vooral psychologisch van aard zijn en stelt dat de nabijheid van diens broers een positief effect op hem heeft."

Zoals geacteerd in het proces-verbaal legt verzoeker een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met daarbij gevoegd een multidisciplinair verslag van 16 juni 2025 en een attest van het Centrum Geestelijke Gezondheid (CGG) Vlaams-Brabant Oost van 30 september 2024 omtrent de ontwikkeling van zijn zoon I. In de aanvullende nota wordt lectuur aangehaald over gedrags- en ontwikkelingsstoornissen bij kinderen met een autismespectrumstoornis.

5. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 5 augustus 2025.

5.1. Verzoeker herhaalt dat zijn zoon I. specifieke zorgnoden heeft. De aangebrachte medische verslagen bevestigen dat I. "vertraagde niet-verbale cognitieve mogelijkheden" kent en dat hij gedragskenmerken vertoont die ook voorkomen bij kinderen met een autismespectrumstoornis. Zijn gedrag en ontwikkeling worden verder opgevolgd. Deze problematiek wordt noch door de commissaris-generaal noch door de Raad betwist. In punt 5 van voormelde beschikking werd hierop reeds ingegaan: "de Raad [oordeelt] dat deze [zorgnoden van zoon I.] in casu niet relevant zijn daar ze geen betrekking op de specifieke situatie van verzoeker en maar enkel op die van zijn zoon, wiens beschermingsverzoek nog hangende is bij het CGVS en wordt onderzocht ten aanzien van Syrië."

Hoewel verzoeker aanvoert dat de problematiek van zijn zoon I. hem en zijn echtgenote (via een religieus huwelijk) als ouders bijzonder kwetsbaar maakt, blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat deze zorgnoden concrete en belangrijke negatieve gevolgen hebben voor verzoeker en zijn echtgenote op het vlak van hun zelfredzaamheid en autonomie.

In punt 5 van de beschikking werd reeds eerder geduid: "Verzoeker, een vijfenveertigjarige man, maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Italië. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Waar aangenomen wordt dat de situatie in Syrië verzoeker zwaar geraakt heeft, kan echter niet blijken dat verzoekers zorgen belangrijke negatieve gevolgen zou hebben op het vlak van zelfredzaamheid en autonomie. Er liggen evenmin medische of psychologische documenten voor die hiervan getuigen.

Wat betreft de medische stukken en verslagen over de situatie van zijn in België geboren zoon waaruit blijkt dat hij specifieke zorgnoden heeft en opgevolgd wordt door een psycholoog (stukken 3 en 4 gevoegd aan het verzoekschrift), oordeelt de Raad dat deze in casu niet relevant zijn daar ze geen betrekking op de specifieke situatie van verzoeker en maar enkel op die van zijn zoon, wiens beschermingsverzoek nog hangende is bij het CGVS en wordt onderzocht ten aanzien van Syrië. Hetzelfde geldt waar verzoeker in zijn verzoekschrift erop wijst dat zijn echtgenote, die in Spanje internationale bescherming verkregen heeft, zwanger is. Er kan overigens niet blijken dat deze elementen belangrijke negatieve gevolgen hebben op verzoeker op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat deze situatie de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Italië onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk zal maken in geval van terugkeer.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Italië, of waardoor hij bij terugkeer naar Italië een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.”

Verzoeker brengt met zijn aanvullende nota en betoog ter terechtzitting geen elementen bij die hierover anders doen denken.

Dat de problematiek van hun zoon I., in samenhang met het jongste kind, een impact heeft op verzoeker en zijn echtgenote wordt niet betwist. De Raad ontkent niet dat dergelijke problematiek moeilijk kan zijn voor ouders. Verzoeker toont echter niet aan dat de impact ervan van die aard is dat hij en zijn echtgenote omwille van de situatie van hun zoon I. niet langer in staat zouden zijn om zelfstandig te functioneren of om hun dagelijkse leven te organiseren. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet aantoont dat deze situatie ertoe zou leiden dat zijn toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of tewerkstelling in Italië onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk zou worden. Hetzelfde geldt voor zijn echtgenote voor wat betreft de toegang tot voormelde diensten in Spanje, waar zij internationale bescherming heeft verkregen. De aangevoerde kwetsbaarheid blijft verder louter afgeleid van de situatie van verzoekers zoon I.; er zijn geen concrete, individuele elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote zelf in een toestand van bijzondere kwetsbaarheid verkeren.

De stelling in de aanvullende nota dat het leven met een autistisch kind ook voor depressie, wanhoop en radeloosheid kan zorgen, blijft algemeen en wordt niet in concreto aangetoond voor verzoekers situatie.

De Raad benadrukt dat het loutere feit ouder te zijn van een kind met specifieke zorgnoden op zich niet volstaat om aan te nemen dat de ouders zelf niet langer zelfredzaam zijn. Noch uit hun verklaringen noch uit de bijgebrachte psycho-medische verslagen en attesten blijkt dat de problematiek van verzoekers zoon I. hem en zijn echtgenote persoonlijk belet om autonoom te functioneren, arbeid te verrichten of om administratieve procedures op te starten en op te volgen, alsook op hun mogelijkheden om hun rechten in Italië dan wel Spanje uit te oefenen. Uit niets blijkt noch tonen verzoeker en zijn echtgenote concreet aan dat zij niet in de mogelijkheid verkeren om, net als in België, ook in Italië of Spanje de nodige stappen te zetten om gepaste medische hulp en/of psychosociale hulp en begeleiding te verkrijgen voor hun zoon I. Er zijn heden ook geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat zij (gedeeltelijk) arbeidsongeschikt zouden zijn; uit de stukken bij de aanvullende nota blijkt dat hun zoon I. volledige dagen naar school gaat (multidisciplinair verslag van 16 juni 2025), wat hen toch de gelegenheid geeft om te werken. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de zorgnoden van verzoekers zoon I. een terugkeer naar Italië in de weg staan. De geboorte van zijn jongste kind doet hier evenmin anders over doen denken.

Verder toont verzoeker niet aan dat hij als statushouder geen toegang zou hebben tot gezondheidszorg in Italië. In punt 7 van de beschikking wordt geduïd dat verzoeker Italië al onmiddellijk verliet na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus. De Raad herneemt: *“Nu verzoeker eerder zeer beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en Italië al onmiddellijk verliet na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Italië, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcurstussen in Italië en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.”* Verzoeker brengt geen elementen bij die hierover anders doen denken.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Italië een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg en psychosociale diensten, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Italië zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Een mogelijk kwaliteitsverschil tussen de gezondheidszorg in België en Italië, houdt geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Italiaanse onderdanen. Verzoeker maakt hierbij niet aannemelijk dat de eventuele mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Italiaanse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen en algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich.

Waar zijn zoon I. nood heeft aan verdere opvolging, toont verzoeker niet in concreto aan dat hij in Italië hiertoe niet de gepaste hulp en ondersteuning kan verkrijgen. Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Italië voor verzoekers zoon I. in het algemeen niet beschikbaar of toegankelijk is, herhaalt de Raad dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van en algemene tekortkomingen in het

gezondheidsstelsel van deze lidstaat op zich en dat verzoeker zich voor zijn zoon I. bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt verder dat hij en zijn echtgenote een hele reeks obstakels moeten overwinnen indien zij hun verblijf in Italië of Spanje willen verlengen, hetgeen maanden in beslag zou nemen, periode waarin hun zoon I. verstoken zou blijven van de nodige zorg. In dit verband stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen die hij niet staaft met een begin van bewijs; voorts wijst de Raad erop dat ook hier kan worden verwezen naar de geijkte procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker en zijn echtgenote aanvoeren dat voor een autistisch kind routine van belang is en het doorbreken van deze routine rampzalig kan zijn, staat het hen wederom vrij om voor hun kind een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan te vragen indien zij vrezen voor een impact op de gezondheid van hun kind.

5.2. Onder punt 7 van de beschikking wordt uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië en wordt geduid:

“Uit de gedragingen van verzoeker blijkt verder dat hij geenszins de intentie had om in Italië een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt immers dat hij reeds de dag dat hij er de vluchtelingenstatus verkreeg, Italië verliet en hij reeds van bij het begin van plan was naar België te komen: “Nee ik wilde direct vertrekken. Ik was van plan naar BE te komen” (NPO, p. 8, 10).

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Italië werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Italië een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op het feit dat hij onmiddellijk na de toekenning van internationale bescherming Italië verliet, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Italië. Zo kan uit zijn verklaringen niet blijken dat verzoeker Italiaanse overheidsdiensten of organisaties contacteerde om hem bij te staan in zijn zoektocht naar werk en huisvesting. Verder moet worden benadrukt dat hij in die korte tijd dat hij in Italië verbleef, bij zijn vader woonde (NPO, p. 9).

Nu verzoeker eerder zeer beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en Italië al onmiddellijk verliet na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Italië, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Italië en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd. Verzoeker toont verder evenmin aan dat hij werd geconfronteerd met arbeidsmarktmoelijkheden die niet eveneens gelden voor Italiaanse burgers.

Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Italië te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Italië een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.”

Verzoeker laat deze gronden geheel ongemoeid zodat ze gehandhaafd blijven.

Verzoeker brengt aldus geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, wegens de onverschilligheid van de Italiaanse overheden en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt

dat hij in Italië alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

Verzoeker maakt verder niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Italië, wegens de onverschilligheid van de Italiaanse overheden en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verzoeker kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofd sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Italië wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

5.3. Verzoeker herhaalt ter zitting dat het voor zijn gezin onmogelijk zal zijn om een gezinsleven te leiden. In punt 8 van de beschikking van 5 augustus 2025 wordt hierop reeds uitgebreid ingegaan. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen. Het loutere feit dat hij en zijn echtgenote intussen een tweede kind hebben dat in België is geboren, doet hier niet anders besluiten.

In deze benadrukt de Raad dat het doel van de asielpcedure er niet in bestaat om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen. Wel heeft een asielpcedure als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of zoals in casu na te gaan of verzoeker zich in de Europese lidstaat die hem reeds internationale bescherming verleende, in casu Italië, niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend.

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing inhoudt. De bestreden beslissing strekt er niet toe verzoekers gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat zijn beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Voorts toont verzoeker niet aan dat hij, die de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Italië, zijn gezinsleven aldaar niet zou kunnen voortzetten. Eventuele verschillen in de wetgeving op dit punt tussen Italië en België bereiken als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Bovendien toont verzoeker evenmin aan dat hij als persoon die internationale bescherming geniet in Italië in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien hij meent dat zijn recht op privé-en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM door deze beperkingen geschonden zou zijn. Ten slotte herinnert de Raad er aan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden.

In de mate dat er nog een beschermingsverzoek hangend is voor verzoekers zoon I., merkt de Raad verder op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet verhindert om een beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren omdat internationale bescherming reeds door een andere lidstaat aan de verzoeker werd toegekend, wanneer die verzoeker de ouder is van een kind dat in België de vluchtelingenstatus geniet, zulks evenwel onverminderd de toepassing van artikel 23, lid 2 van richtlijn 2011/95/EU en de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (zie HvJ 22 februari 2022, C-483/20). Het staat verzoeker vrij de geijkte verblijfsprocedure in deze te volgen.

5.4. Waar verzoeker stelt dat zijn zoon I. intussen gewoon is aan de Nederlandse taal en hij in Spanje of Italië minstens opnieuw aan de plaatselijke taal zal moeten wennen, neemt de Raad aan dat deze zoon in geval van een terugkeer naar Italië of Spanje mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen. In zoverre dit mogelijk een impact heeft op zijn gezondheidstoestand, verwijst de Raad naar de geijkte procedure. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoekers zoon I. niet het onderwerp uitmaakt van de bestreden beslissing. Voor verzoeker zelf kan hieruit echter niet worden besloten dat hij bij terugkeer zal worden blootgesteld aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

5.5. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 5 augustus 2025 opgenomen gronden en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO